

Arkirytmien muuttaminen

– uuden työtavan kehittäminen perhetyöhön

Pirjo Korvela, Marja Saarilahti & Sanna Sekki

1 Johdanto

Miksi perheiden arkitoimintaa pitäisi kehittää tai muuttaa? Kehittämisen motiivina eivät useinkaan ole taloudelliset syyt tai kannattavuustekijät kuten työelämässä. Perheitä tuetaan yhteiskunnan varoin hyvinvoinnin parantamisen toivossa. Tämä tarkoittaa muun muassa lasten kasvuympäristön muuttamista vanhemmuutta kehittämällä, vanhemmuuden tehtävää vaikeuttavien sairauksien parantamista, perheen vuorovaikutussuhteiden tukemista sekä arjen järjestämisen opastamista ja taloudenhallinnan neuvontaa. Harvemmin kiinnitetään kuitenkin huomiota perheiden arkitoiminnan toimivuuden ongelmiin. Jos niihin kiinnitetään huomiota, niihin ei kuitenkaan välttämättä löydetä kokonaisvaltaista ratkaisua. Tässä artikkelissa esitellään arkitoiminnan kehittämisen menetelmä, jolla perheiden arkitoimintaa voidaan tukea päivärytmiä muokkaamalla. *Tämän artikkelin tarkoituksena on analysoida suomalaisen perhetyötoiminnan kentässä uuden perhetyömenetelmän, ”sekvenssimenetelmän”, kehittämistä ja käyttöönottoa.* Kehittämisen analysoimisessa hyödynnetään ekspansiivisen oppimisen sykliä, joka on kehitetty (työ)toiminnan muutosprosessien analysoimisen välineeksi (Engeström, 1987).

Artikkelissa analysoidaan Väestöliiton Arki Haltuun -hankkeessa vuosina 2007–2010 kehitettyä perhetyömenetelmää, sekvenssimenetelmää. Kehittämishankkeen aikana perhetyötä tehtiin 30 perheessä, jotka olivat lastensuojelun asiakkaita. Näissä perheissä jäsenenä oli kymmenen eri kansalaisuuden edustajia. Perheissä oli eri-ikäisiä lapsia vastasyntyneestä teini-ikäisiin. Perheissä oli kaksi tai yksi vanhempaa, sekä työssäkäyviä että toimeentulotuen varassa eläviä aikuisia. Kehittämisen tarve syntyi, koska perheiden saama yhteiskunnan tuki ei tuottanut pysyviä tuloksia perheissä, jotka elävät niin sanottua ajelehtivaa arkea. Näiden perheiden arjesta tuntui puuttuvan käsitys siitä, millaista on lasten turvallista kasvua edistävä arki. Perheen päivä- ja yörytmi poikkesi ympäröivän yhteisön rytmistä, mikä näkyi kodin ulkopuolelle esimerkiksi koulusta, päiväkodista, neuvolasta ja lääkäristä myöhästymisinä tai siinä, että perheenjäse-

net saattoivat jäädä ilmestymättä sovittuun tapaamiseen. Lasten ruokailu, ulkoilu ja nukkuminen olivat epäsäännöllisiä. Vanhemmat olivat väsyneitä, ja lasten kanssa tilanteet kriisiytyivät päivän aikana jossakin vaiheessa. Ulkopuoliselle vierailijalle koti näytti kaoottiselta: koti saattoi olla likainen, ja siellä saattoi olla tavarakaaoa, puhtaan ja likaisen pyykin kasautumista sekä kotieläinten aiheuttamaa sotkuisuutta. Yhteydenpito kodin ulkopuolelle väheni, ja perhe saattoi jopa sulkeutua kotiin. (ks. tarkemmin perheiden haasteista Sekki & Korvela, tämä teos.)

Tarkastelemme artikkelin aluksi analyysivälinettä, ekspansiivista oppimista, käsitteellisesti. Tämän jälkeen artikkelin rakenne noudattaa ekspansiivisen syklin mukaista etenemistapaa. Tutkimme aluksi perhetyöksi muuttuneen kotipalvelutyön historiallista kehitystä ja kriisiytymistä uuden ja haastavan perhetilanteen, ajelehtivan arjen, tukemisessa. Tämän jälkeen tarkastelemme uuden perhetyömenetelmän, sekvenssimenetelmän, kehittämiseen, käyttöönottoon ja vakiinnuttamiseen liittyviä haasteita.

2 Ekspansiivinen oppiminen muutosprosessien analyysivälineenä

Ekspansiivisen oppimisen käsitteellä kuvataan organisaatioiden oppimista, jossa organisaatiot ymmärretään toimintajärjestelmiksi ja oppiminen niissä ilmenevien ristiriitojen käsittely- ja ratkaisuprosesseiksi. Ekspansiivisessa oppimisessa on keskeistä ymmärtää, että oppimisprosessin kohde ei ole kiinteä tai annettu, vaan se muuttuu ja voi laajeta (ekspansoitua) oppimisprosessin aikana usealla eri tavalla. Toiminnan kohde voi laajeta ajallisesti, kun tarkastelussa otetaan huomioon myös historiallinen kehitys, jonka kautta nykytilanteeseen on tultu. Edelleen oppimisen kohde voi laajeta paikallisesti. Lisäksi laajenemista tapahtuu vastuun alueella. Tämä näkökulma liittyy totunnaisten roolien ja työnjaon tarkasteluun ja haastamiseen. Neljänneksi kohde laajenee kehittymisen näkökulmasta: prosesseihin osalliset ottavat vastuuta uuden toimintamallin (edelleen) kehittymisestä. (Engeström, 1987, 1995.)

Toimintajärjestelminä nähtävät organisaatiot eivät jää tasapainotilaan vaan ovat liikkeessä sekä sisäisesti että suhteessa toisiin toimintajärjestelmiin. Tämä dynamiikka tuo kulttuurihistoriallisen toiminnan teorian mukaan esiin ristiriitoja. Ekspansiivisessa oppimisessa ristiriitojen historiallinen ymmärtäminen ja ratkaiseminen on keskeinen oppimisen mekanismi. (Engeström, 2004, s. 60.)

Oppiminen voidaan ymmärtää syklisenä prosessina, joka voidaan kytteyttää viiteen perusvaiheeseen: 1) nykyinen toimintatapa ja sen kyseenalaistaminen, 2) vanhan toimintatavan umpikuja, 3) uuden toimintatavan etsiminen ja kehittäminen, 4) toimintatavan muuttaminen ja 5) uuden käytännön vakiinnuttaminen ja laajentaminen (kuvio 1). Ekspansiivinen

Kuvio 1. Ekspansiivisen oppimisen sykli (Engeström, 1995)

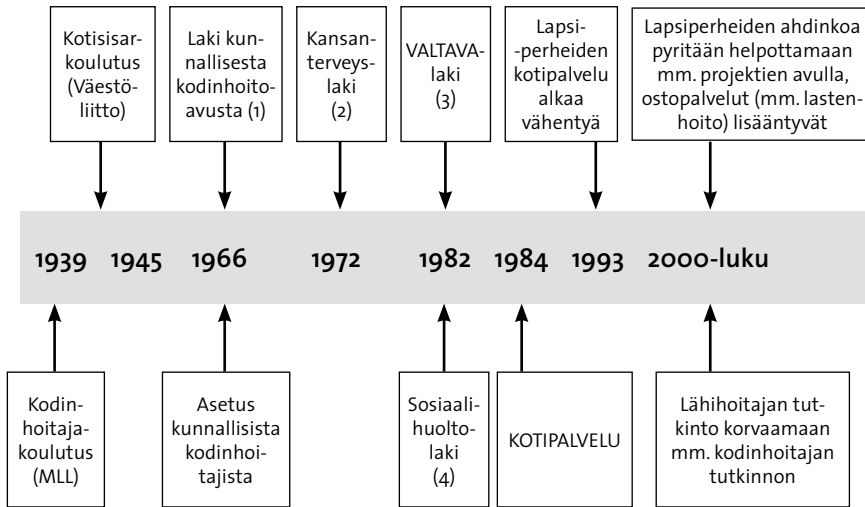
kehityssykli on niin sanottu teoreettinen yleistys työyhteisöissä tapahtuvasta uuden toiminnan kehittymisestä. Todellisuudessa oppimisen prosessi ei etene aina samassa järjestyksessä. Kun törmätään kehittämisen esteisiin, on tavallista, että prosessissa palataan aikaisempiin vaiheisiin. Lisäksi kehitys saattaa myös katketa tai taantua, jolloin kehityssyklistä ei tule ekspansiivista. (Engeström, 1995.)

Syklin alkuvaiheessa tutkittavassa toiminnassa vallitsee tietty vakiintunut toimintatapa. Muutos alkaa epämääräisestä tarvetilasta, jossa erilaisien häiriöiden lisääntymisen takia nykyinen toimintamalli ei enää tunnu toimivan tyydyttävästi. Tässä vaiheessa muutoksen ja kehittämisen tarve ei kuitenkaan ole vielä selvästi kiteytynyt. Toiminnan muutoksen edetessä nykyisen toimintamallin kriisi syvenee ja toimintaan osallistuvat kohtaavat niin sanottuja ”mahdottomia” tehtäviä. Työtä ei saa enää tehokkaasti hoidettua vanhalla mallilla, mutta myöskään tarjolla olevista vaihtoehdoista mikään ei tunnu sopivalta. (Engeström, 1995.)

3 Perhetyön muutos, käytännöt ja kriisiytyminen

Perheille suunnatun, kotiin viedyn perhetyön alkulähdettä on vaikea määritellä yksiselitteisesti, mutta useiden tutkijoiden mielestä kodinhoidon ammattilaisten kouluttamisen aloittaminen 1930–1940-luvuilla (kuvio 2) olisi merkki järjestelmällisemmän toiminnan alusta (Simonen, 1986; Satka, 1994; Hietala, 1991; Reijonen, 2005; Toikko, 2005; Nätkin & Vuori, 2007). Kodinhoitopalvelujen tarkoituksena oli tarjota varattomien, monilapsisten perheiden äideille työvoima-apua ja valistusta kodin ja lasten hoidossa.

Kuvio 2. Kotipalvelutyön kehitykseen vaikuttaneita lakeja ja tapahtumia

1. Laki kunnallisesta kodinhoitoavusta (1966) laajensi kunnallisen kodinhoitoavun kohteiksi lapsiperheiden rinnalle myös vanhuksent ja erityistä huolta tarvitsevat, kuten vammaiset.
2. Kansanterveyslaki (1972) määritteli kunnan tehtävät terveyden huollon järjestämisessä. Pienopiste siirtyi sairaanhoidosta terveyden edistämiseen ja ennaltaehkäisyyn.
3. Laki sosiaali- ja terveydenhuollon suunnittelusta ja valtionosuudesta (1982) sisälsi kunnille ohjeet sosiaalihuollon järjestämisestä (VALTAVA).
4. Sosiaalihuoltolaki (1982) määritteli kunnan tehtävät sosiaalihuollon järjestämisessä.

Väestöliiton kotisisartoiminnan alkuperäisenä tavoitteena oli tarjota apua kaupunkien monilapsisille perheille (Hietala, 1991, s. 133–137). Koska järjestön perimmäisenä päämääränä oli syntyvyyden lisääminen, kotiin tarjottavan avun katsottiin helpottavan perheiden kasvamista ja kasvattamista. Kodinhoitajia koskeva ensimmäinen laki säädettiin vuonna 1951, ja siinä määriteltiin, että kodinhoitajan tehtävä on huolehtia lähinnä vähävaraisissa, monilapsisissa ja muissa niihin verrattavissa kodeissa tehtävistä, jotka kuuluvat perheenemännän säännölliseen kodinhoitoon, tai avustaa häntä niiden suorittamisessa (Niemelä, 2006). Kodinhoitajan työtä pidettiin kutsumuksena, jossa naisen ajateltiin voivan tyydyttää luontaista hoidon tarvettaan pitämällä huolta myös muista kuin oman perheensä jäsenistä. Kodinhoito muuttui 1960-luvulla erityisryhmien palvelusta kaikille tarkoitetuksi sosiaalipalveluksi, ja uutena ammattikuntana sosiaalityön kentälle tulivat pääasiassa vanhustyöhön tarkoitettut kotiavustajat. Kun yksinasuvien vanhusten avuntarve kasvoi, myös kodinhoitajia työskenteli vanhusten parissa, sillä kunnissa oli pääasiassa kodinhoitajien virkoja niiden suuremman yhteiskunnallisen tuen vuoksi (Simonen, 1986, s. 220).

Laki kunnallisesta kodinhoitoavusta vuonna 1966 laajensi kodinhoitoavun kohteiksi lapsiperheiden rinnalle myös vanhukset ja vammaiset. Kunnallinen kodinhoitoapu oli uuden lain mukaan tarkoitettu kaikille, eikä vähävaraisuus enää ollut palvelun saannin kriteerinä. Käytännössä rajoja palvelun saamiselle asetti kysynnän kasvaminen, koska kodinhoitoavun saamiseen oikeutettujen joukko laajeni moninkertaiseksi. (Satka, 1994, s. 324; ks. myös Niemelä, 2006, s. 71.) Kun palvelujen asiakaskunta laajeni ja muutui vanhusperhevaltaiseksi, kodinhoitajien työmäärä lisääntyi, työtahti kiristyi ja työ muuttui siivousvaltaiseksi. Tilannetta pyrittiin 1980-luvulta lähtien helpottamaan tukipalveluilla, mutta kun kodinhoitajien työtä ositettiin ja standardisoitiin, niin kokonaisvaltainen, yhteen perheeseen kerrallaan keskittyvä hoito, joka oli ollut aiemmin kodinhoitajien ammatillisen työn perusta, alkoi sirpaloitua (Satka, 1994, s. 325–326; Niemelä, 2006, s. 74–75).

Ruotsissa oli kehitetty lastensuojelun työmuotoa, jolla tuettiin kaupunkilähiöiden lapsiperheitä, jotka olivat eristäytyneet yhteisöstä. Tämän esimerkin innoittamana Suomessakin lähdettiin kehittämään 1970-luvun lopussa kodinhoitajan tehostettua perhetyötä, joka suunnattiin moniongelmaisille perheille. Kodinhoitaja työskenteli tarpeen mukaan yhdessä perheessä useitakin viikkoja ja toteutti tehostetun perhetyön työnohjausryhmän kanssa laadittuja suunnitelmia. Kodinhoitaja teki välttämättömiä käytännön töitä, joista perheenjäsenet eivät itse selviytyneet. Työmuodossa perhettä pyrittiin innostamaan vuorovaikutukseen lähiympäristön kanssa sekä kehittämään omatoimisuutta ja vastuuta. Lasten- ja hoidon taitoja opetettiin vanhemmille kädestä pitäen. (Nupponen & Simonen, 1983, s. 147–150; Satka, 1994, s. 329; Järvinen, ym., 2007, s. 43–44.) Työmuoto levisi nopeasti, mitä selittää se, että kunnat näkivät siinä käyttökelpoisen välineen ehkäisevän lastensuojelutyön ongelmaan, moniongelmaisten perheiden lasten hoidon ja kasvatuksen tukemiseen (Nupponen & Simonen, 1983, s. 147–150). Joissakin perheissä tulokset olivat hyviä, mutta toisissa perheissä jäätiin siihen, että sosiaalitoimi sai kyllä runsaasti tietoa perheen ongelmista, mutta ainakaan välitöntä muutosta ei saatu aikaan (Nupponen & Simonen, 1983, s. 115, 122; Satka, 1994, s. 329).

Vanhusasiakkaiden määrän kasvaessa lapsiperheille suunnattu kunnallinen kodinhoitoapu, josta oli alettu käyttää nimitystä kotipalvelu, alkoi vähentyä 1980-luvun lopulla, ja 1990-luvun lama heikensi perheille annettavan palvelun saantia entisestään (Niemelä, 2006). Kotipalvelua on tarjottu monissa kunnissa vain erityisen tuen tarpeessa oleville perheille eli käytännössä vain lastensuojelun asiakkaille (Taajamo, 2006, s. 233).

Samaan aikaan sosiaalialan koulutuskenttää uudistettiin. Merkittävä muutos kodinhoitajien koulutuksessa tapahtui vuonna 1993, jolloin kymmenen eri sosiaali- ja terveystieteiden tutkintoa yhdistettiin lähihoitajan tutkinnoksi. Tällöin kodinhoitajakoulutus omana erityisenä ammattitutkintona loppui. (Tuomi-Gröhn & Engeström, 2002; Niemelä, 2006; Kuronen & Lahtinen, 2011, s. 66.) Koulutuksen uudistamisen tavoitteena oli tuottaa mo-

nipuolisia ammattiosajia, joilla on kykyä tukea eri-ikäisiä asiakkaita tai potilaita löytämään yksilöllisiä ja asiakaslähtöisiä arkielämän selviytymisen voimavaroja. Taustalla vaikutti sosiaalihuollon tavoite vahvistaa ja laajentaa sosiaalihuollon avopalveluja sekä pyrkimys ehkäistä pitkälle menevää erikoistumista ammattialoittain (Vuorikoski, 1999).

Muutos kodinhoitajan koulutuksesta lähihoitajan ammattitutkintoon tarkoitti samalla hoitajien työn kohteen uudelleen tulkintaa ja määrittelyä. Opetussuunnitelman mukaan lähihoitaja osaa avustaa ja ohjata asiakasta ja potilasta voimavaralähtöisesti, yksilöllisesti ja tasavertaisesti arjen tilanteissa. Hän osaa ohjata asiakasta ja potilasta toimintakyvyn ylläpitämisessä sekä terveellisissä elintavoissa, kuten ravitsemuksessa ja liikunnassa sekä elämänhallinnassa. Hän osaa ohjata ja tukea asiakkaita ja potilaita erilaisten hyvinvointipalvelujen hakemisessa ja käytössä sekä tarvittaessa ohjata erilaisten vertaistukea antavien yhteisöjen pariin. (OPH, 2010.) Kotipalvelun kenttätöitä tekevät nykyisin pääasiassa lähihoitajat tai vastaavan vanhemman koulutuksen saaneet henkilöt (Järvinen ym., 2007, s. 34, 37).

Kotipalvelu sijoittuu perhetyön laajaan kenttään, ja sitä voisi kutsua perheille suunnatuksi erityisesti kotiin viedyksi perhetyöksi. Perhetyön käsitettä ja toimintakenttää ei ole selkeästi määritelty, vaan ne ovat monitulkintaisia ja hyvin erilaisissa yhteyksissä käytettyjä (Heino ym., 2000; Hurtig, 2003; Uusimäki, 2005). Perheiden kanssa tehtävässä työssä voidaan intervention vahvuuden mukaan erottaa kaikille avoimia perhepalveluja sekä viranomaisten määrittelemän tarpeen pohjalta toteutettua perhetyötä (Uusimäki, 2005). Laissa perhetyötä ei ole määritelty, vaikka sosiaalihuoltolaki (1982) ja lastensuojelulaki (2007) määrittelevät yleiset toimintaperiaatteet lastensuojelulle. Siinä perhetyö nimitään avohuollon tukitoimeksi, jota Suomessa on nykyisin oltava virallisesti saatavilla (Järvinen ym., 2007, s. 53–57).

Perhetyö voi kohdistua joko koko perheeseen tai vain yhteen yksilöön, esimerkiksi vauvaan tai äitiin (Nätkin & Vuori, 2007, s. 17–18). Järvinen ym. (2007) jakavat perhetyön ennaltaehkäisevään perhetyöhön ja lastensuojelun perhetyöhön. Ennaltaehkäisevää perhetyötä on lapsiperheiden kotipalvelu, neuvolan perhetyö ja päivähoidon perhetyö; jälkimmäisten tavoitteena on yksilön kautta vaikuttaa koko perheen hyvinvointiin. Ennaltaehkäisevän perhetyön tavoitteena on ylläpitää perheen hyvinvointia ja ehkäistä muutostilanteissa mahdollisesti syntyviä riskejä. Perheen omat voimavarat pyritään saamaan käyttöön tukemalla perheenjäseniä muun muassa kotipalvelun ja neuvonnan keinoin. Lastensuojelun perhetyötä kohdistetaan perheisiin, joissa elämäntilanne on johtanut lastensuojelun asiakkuuden syntymiseen joko perheen omasta aloitteesta tai lastensuojeluilmoituksen kautta. Yksi lastensuojelun perhetyön muoto on kotipalvelun tehostettu perhetyö, jossa tavoitteena on moniongelmaisen perheen arjen tukeminen turvalliseksi ja terveelliseksi. Työmuoto on käytettävissä edelleen jossakin kunnissa, mutta suurella osalla sen pohjalta on kehitetty edelleen lastensuojelun perhetyötä. (Järvinen ym., 2007, s. 32–48.)

Perhetyössä tapahtuviin muutoksiin vaikuttaa myös laajempi yhteiskunnallinen kehitys. Suomessa ollaan siirtymässä hyvinvointivaltiomallista kohti kilpailuvaltiota, jossa julkisen sektorin, markkinoiden ja kansalaisten asema määritellään uudelleen (Rantala & Sulkunen, 2006). Hyvinvointipalvelujen tarjoajiksi on tullut kuntien lisäksi yksityisiä yrittäjiä sekä yhdistyksiä. Tähän yhteiskunnalliseen, niukkenevien julkisten resurssien kehitykseen sopi, että kolmannen sektorin järjestöjen roolia vahvistetaan ja perhetyön kehittäminen siirretään projektimuotoisiin hankkeisiin, joissa perhejärjestöjen osaamista jaetaan. (Kuronen & Lahtinen, 2011, s. 71–72.) Perheiden arkeen vietävistä hankkeista esimerkkeinä voidaan mainita Alvari ja Veturi. Järjestöjen etuna pidetään suurempaa joustavuutta työn toteuttamismahdollisuuksissa, mutta työssä tarvitaan kuitenkin yhteistyötä myös julkisen sektorin kanssa, sillä viime kädessä vastuu lasten suojelusta on lastensuojelulain (2007) mukaan kunnan sosiaalihuollosta vastaavalla toimielimellä. (Niemi, 2002; Leijala, 2008; Heino, 2008.)

Yhteenvetona edellä esitetystä voidaan todeta, että kotipalvelun tarjonta lapsiperheille on vähentynyt, joten perheet eivät saa ajoissa tukea arkeen (Vuorikoski, 1999). Vasta lastensuojelullinen uhka takaa perheille apua (Taajamo, 2006, s. 233). Samalla kun lastensuojelun perhetyöhön tulevien asiakasperheiden elämäntilanteet ovat monimutkaistuneet, kotipalvelua ja perhetyötä tekevien työntekijöiden koulutus on muuttunut lähihoitajakoulutukseksi ja keskeiseksi työvälineeksi on noussut psykososiaalinen tuki. Kunnallisen avun rinnalle on tullut yksityisiä palveluntarjoajia. Kun yhteiskunnan taloudelliset resurssit ovat kaventuneet, kotitalouksille ja perheille tarjottuja palveluja on tehostettu toimijoiden keskinäistä työnjakoa selkiyttämällä. Tämä puolestaan on tarkoittanut asiakkaan arjen pilkkomista erilaisiksi suorituksiksi, jotka työnjaossa määritellään eri ammatikuntien suoritettaviksi. Asiakkaiden arjen pilkkominen tehtävälistoiksi ja yksityisten palvelujen tarjonnan lisääntyminen ovat mahdollistaneet edelleen julkisella rahoituksella toteutettavien tehtävien priorisointia ja karsintaa. (Anttonen, 2009; Engeström, Niemelä, Nummijoki & Nyman, 2009; Kuronen & Lahtinen, 2011; Palola & Parpo, 2011; Korvela & Jonsson, 2013.)

Edellä kuvatussa yhteiskunnallisessa kentässä moniongelmaisten ja haastavaa arkea elävien perheiden auttamistyön kehitysristiriita kärjistyi. Voidaan myös viitata Satkan (1994, s. 329) analyysiin kodinhoitajan tehostetusta perhetyöstä ja kysyä: miksi perheille annettu apu ei kaikkien perheiden kohdalla tuota tulosta?

Perhetyön tarjoamien työmuotojen ja perheiden arjen haasteiden kohtaamattomuus voidaan nähdä Engeströmin (1995) kuvaamana toimintajärjestelmän ristiriitana, jonka kärjistyminen tuli havaituksi Väestöliiton perhetyössä 2000-luvun alkupuolella. Silloisen Lastenhoitopalvelun (toiminta nykyisin Väestöliiton Kotisisar Oy:n nimellä) johtaja Mona Jonsson havahtui lapsiperheiden lisääntyvään pahoinvointiin, kun perheiden saama apu tuntui kannattelevan ja auttavan heitä vain lyhyen aikaa eikä pysyviä muutoksia ja parannuksia saavutettu. Erästä pysähdyttävää sosiaalityönte-

kijän kanssa tehtyä kotikäyntiä Jonsson kuvailee seuraavasti.

Äiti tuli vastaheränneen oloisena avaamaan ovea kello 10.30. Sisällä vastassa oli paikalleen pysähtynyt tunnelma. Haju oli tunkkainen. Olohuone oli epäjärjestyksessä ja siellä täällä oli vaatteita. Pöydät olivat täynnä tavaraa ja samoin sohva ja tuolit. Perheen kolme pientä lasta olivat kotona, vaikka heille oli järjestetty paikka alueen päiväkodista. (Jonsson, 2011, s. 7.)

Jonssonin (2011, s. 7) mukaan ”tilanne perheessä oli ikään kuin vapaasti kelluva, ei ankuroitunut eikä liikkeellä”. Hän kuvaa tilannetta kelluvan arjen käsitteellä. Vaikka kelluvan arjen käsite täsmennettiin vasta myöhemmin ajelehtivaksi arjeksi, käytämme selkeyden vuoksi tässä artikkelissa ainoastaan ajelehtivan arjen käsitettä. Kodissa aistittavan pysähtyneisyyden tunnun lisäksi siellä saattaa olla tavarakaosta, likaista ja toimimaton pyykkihuolto (Heino, 2011). Perheenjäsenten päivä- ja yörytmi saattaa olla sekaisin, jopa päälaellaan. Samoin lasten ruokailu, ulkoilu ja nukkuminen ovat epäsäännöllisiä.

Kodin ulkopuolisissa yhteyksissä ajelehtiva arki näkyy siten, että yhteydenpito kodin ulkopuolelle vähenee. Perhe usein sulkeutuu kotiin. Työttömyys tai pitkäaikainen sairastaminen edistävät tällaista kehitystä. Kodin ulkopuolisiin toimintajärjestelmiin, kuten kouluun, päiväkotiin, neuvolaan ja lääkäriin, tullaan myöhässä tai jätetään ilmestymättä sovitettuun tapamiseen. Ajelehtivan arjen luonnetta analysoidaan tarkemmin seuraavassa artikkelissa (Sekki & Korvela, tämä teos).

Havaitut epäkohdat herättivät kysymyksiä muun muassa tehtävän perhetyön laadusta ja työskentelytavoista. Jonsson alkoi kyseenalaistaa olemassa olevia perhetyön työmuotoja, jotka olivat muotoutuneet yhteiskunnassa tapahtuneiden muutosten ja 1990-luvulta alkaneen yhteiskunnallisen auttamiskentän muutoksen seurauksena.

Kun auttamistyön kehitysrivistä kärkeä tarkastellaan ekspansiivisen oppimisen syklin kehityksessä, seuraava kehitysaskel liittyy toiminnan tarkoituksen ja kohteen uudelleenmäärittelyyn sekä sellaisen uuden toimintatavan etsimiseen, jolla tilanteen vaikeutuminen tai jopa uhkaava kriisi voidaan välttää. Uutta toimintamallia etsittäessä keskustelua käydään monista ideoista ja esikuvista, joiden pohjalta ratkaisuja voitaisiin kehittää. Analyysillä pyritään ristiriitojen tunnistamisen lisäksi uudenlaisten ratkaisujen löytämiseen. Kun tietty ratkaisuehdotus osoittautuu lupaavaksi, alkaa uuden toimintamallin eli uuden toimintakonseptin hahmottelu. Se tapahtuu ottamalla kokeillen ja kehitellen käyttöön uusia käsitteitä, välineitä, yhteistyömuotoja ja sääntöjä. Uusi toimintamalli ei ole vain kokoelma korjauksia ja paranteluja, vaan se on niin työvälineiltään, säännöiltään kuin työnjakoratkaisuiltaankin uusi kokonaisuus. Kaikki ratkaisut pohjaavat uudelleenlaiseen käsitykseen työn kohteesta ja motiivista eli siitä, mitä pitäisi saada aikaan ja miksi. (Engeström, 1995.)

4 Miksi perheille annettu apu ei tuota tulosta? – Ristiriidan kärjistyminen, uuden toimintatavan kehittäminen ja mallintaminen *Arki Haltuun* -hankkeessa

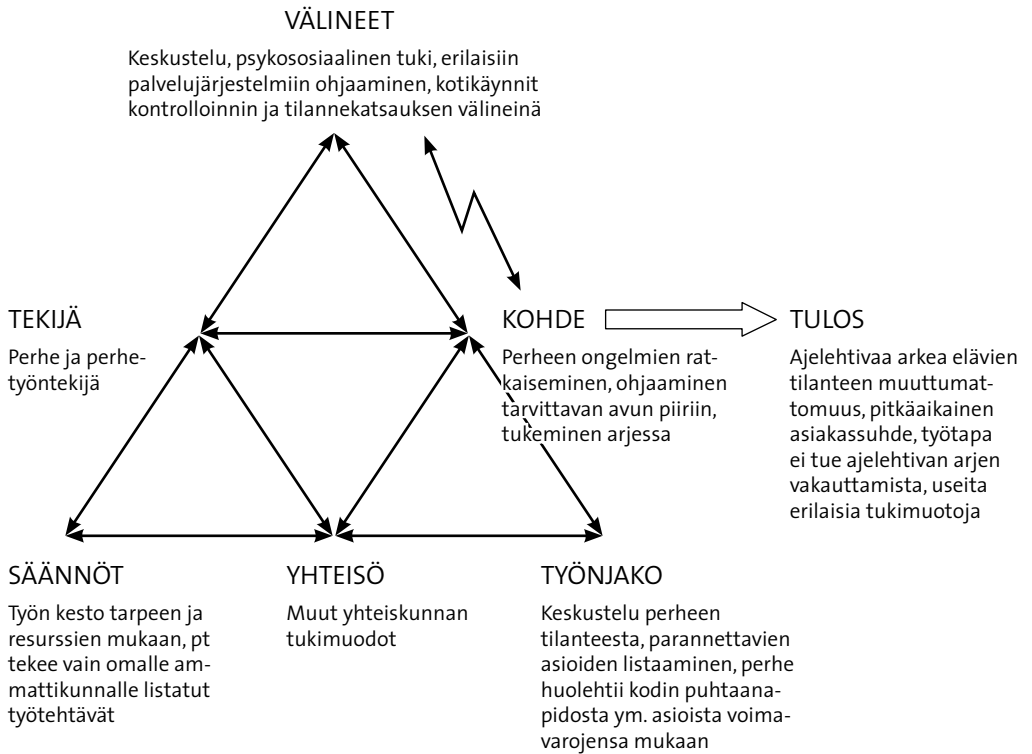
Perhetyön kriisi kärjistyi ajelehtivaa arkea elävien perheiden kohdalla, koska käytettävissä olevat työtavat eivät kyenneet pureutumaan tällaista arkea elävien perheiden tilanteeseen. Asiakasta kohti varattavien taloudellisten resurssien niukkeneminen vähensi merkittävästi kokonaisvaltaisen työotteen toteuttamismahdollisuuksia niin sanotuissa moniongelmissä perheissä. Toisaalta voidaan kysyä myös, miksi kokonaisvaltainen ote, jossa asiakkaiden ongelmat saatiin kartoitettua perusteellisesti, ei kuitenkaan saanut tuloksia aikaan kaikissa perheissä (ks. myös Satka, 1994, s. 329).

Perhetyössä on ollut peruseriaatteena, että yhteiskunnan tuella ja palveluihin ohjaamisella yritetään helpottaa perheiden perusongelmien, kuten päihde-, mielenterveys- ja vuorovaikutusongelmien, ratkaisemista. Perhetyön *kohteena* on tällöin näiden ongelmien tunnistaminen ja ratkaiseminen (kuvio 3). Peruseriaatteen mukaan ajatellaan, että näiden ongelmien helpottumisen *tuloksena* perheiden arki vahvistuu ja lasten hyvinvointi paranee. (Kuronen & Lahtinen, 2011, s. 74–77.)

Kun lähihoitajakoulutus oli käynnistynyt ja kun yksilöiden sekä perheiden ongelmien tulkinta psykologisoitui, perhetyössä alettiin arvostaa psykososiaalisen avun merkitystä. Tämä kehitys muokkasi perheille suunnattuja työmuotoja keskusteluun painottuviksi (Järvinen ym., 2007). Lastensuojelun perhetyön keskeisinä *välineinä* ovatkin keskustelumuotoinen psykososiaalinen tuki ja perheen ongelmien kannalta tarkoituksenmukaisiin palvelujärjestelmiin ohjaaminen (Kuronen & Lahtinen, 2011, s. 76). Perhetyön puitteissa kotikäyntejä tehdään perheen tilanteen kartoittamiseksi. Perhetyössä *tekijöinä* nähdään sekä perhetyöntekijät että perheenjäsenet. Perhetyössä *työnjaon* voisi kiteyttää seuraavasti: työntekijät auttavat perhettä oman tilanteensa hahmottamisessa ja parannettavien asioiden kartoittamisessa oman ammattiryhmänsä tehtävämäärittelyn mukaisesti. Tämän lisäksi perheenjäsenten itsensä tehtävänä on huolehtia kotitöistä, lastenhoidosta ja muista asioista omien voimavarojensa mukaisesti, koska avun tarve niissä ei enää riitä perusteeksi saada yhteiskunnan tukemaa apua (Kuronen & Lahtinen, 2011, s. 79–80). Perhetyössä näyttäisi olevan vallitsevana olettaus, että lapsia autetaan parhaiten auttamalla ja tuemalla heidän vanhempiaan (Forsberg, 1998, s. 193–194). Ajelehtivaa arkea elävien perheiden kohdalla tällainen toimintatapa tuottaa *tulokseksi* tilanteen muuttumattomuutta, koska työtapa ei tue ajelehtivan arjen vakauttamista ja perheenjäsenten voimautumista.

Perhetyön keskeiseksi ristiriidaksi voidaan kiteyttää toimintajärjestelmän välineen ja kohteen välinen ristiriita. Ajelehtivaa arkea elävien perheiden kannalta ongelmana sosiaalityön kentällä voidaan pitää toiminnan painopisteen asettautumista epätarkoituksenmukaisesti. Sosiaalityön per-

Kuvio 3. Perhetyö sosiaalitoimen kentässä.

hetyössä korostetaan ammattilaisten psykososiaalisen tuen antamiseen liittyvää osaamista (Vuorikoski, 1999; Kuronen & Lahtinen, 2011). Kuronen ja Lahtinen (2011, s. 77) kysyvätkin, onko tällainen tukemisen tapa se, mitä perheet todella tarvitsevat ja miten se auttaa lapsia. Vakiintuneiden työmenetelmien, välineiden ja perheen tilanteen kohtaamattomuuden ohella keskeistä on perhetyön kohteena olevien perheiden arjen tunnistaminen ja tulkitseminen. Perheiden erityiset avuntarpeet, joihin ei ole valmista institutionaalista palvelua olemassa, jäävät usein huomaamatta (Poikela, 2010, s. 204–205). Käytännön auttamistyöhön, arkisten asioiden tekemiseen, kuten kotipalveluun, ei ole kohdistettu resursseja, vaikka asiakkaat näyttäisivät tarvitsevan tukea ja helpotusta arjen ylläpitämiseen. Epäjärjestykseen päässyt koti pitäisi siivota tai hoitamatta jääneet virastoasiat toimittaa aivan konkreettisesti. Masentuneen tai uupuneen ihmisen toiminta ei välttämättä käynnisty pelkän keskustelun avulla.

Ajelehtivan arjen ilmiötä ei kuitenkaan kyetty hoitamaan ainoastaan keskustelumutoisen tuen avulla eikä todennäköisesti myöskään aiemmin käytössä olleella kokonaisvaltaisella tehostetulla perhetyöllä. Perhetyössä

esiintyvän ristiriidan aiheuttamaan tilanteeseen olisi tullut löytää ratkaisu, mutta toimivan auttamismenetelmän kehittäminen ei ollut mahdollista, koska ilmiötä ei vielä tunnustettu eikä osattu tulkita. Kirjallisuuden perusteella arvioituna 1970-luvulta alkaneen tehostetun perhetyön asiakasperheiden arkea voisi kuvailla ajelehtivaksi arjeksi (Nupponen & Simonen, 1983). Taloudellisten resurssien niukkenemisen ohella työtavan hiipumisen syynä saattaa olla se, että apu ei kohdentunut, koska perheiden arkitoiminnan rakenteellista luonnetta ei vielä ymmärretty. Koska vasta arjen tutkimus avasi ilmiön uudenlaista ymmärtämistä, avautui sitä kautta mahdollisuus tähän ongelmakenttään puretuvalle työtavalle.

Toimimaton tilanne perhetyössä lähti purkautumaan, kun Mona Jonsson tutustui Korvelan (2003) väitöstutkimukseen (Jonsson, 2011). Käytännössä havaittu ja kelluvaksi arjeksi nimetty ilmiö sai teoreettisen tulkinnan. Korvelan mikroanalyttinen tutkimus käsitteli arjen ja kodin rakentumista pikkulapsiperheissä, joissa vanhemmat kävivät kodin ulkopuolella töissä ja lapset olivat päivähoidossa. Tutkimus tuo näkyväksi arkipäiviin säännönmukaisuutta tuovan arkipäivän tukirakenteen, jota kutsutaan sekvenssirakenteeksi. (Korvela, 2003.) Rutiinien on todettu helpottavan elämää ja tuovan siihen turvallisuutta, kun asiat tapahtuvat totutulla tavalla (Raijas, 2008, s. 123). Ajelehtivasta arjesta näytti puuttuvan säännöllisyyden muodostama päivärhythmi. Tekemisestä toiseen siirtyminen oli vaikeaa, ja tästä syystä toiminta kotona näytti vellovan paikallaan. Keskustelut Jonssonin ja Korvelan kesken vahvistavat tulkinnan. Tästä alkoi yhteistyössä uuden menetelmän kehittäminen ja hankerahoituksen hakeminen menetelmän edelleen kehittämiseksi. Syntyi Arki Haltuun -hanke.

Sekvenssi-käsite tulee englanninkielisestä sequence-käsitteestä, joka kuvaa paremmin kuin suomenkieliset käsitteet, jakso tai vaihe, arkipäivää rakentavien, toisiaan tietyssä järjestyksessä seuraavien, jaksosten luonnetta. Sekvenssit ovat siis arkipäivää rakentavia vaiheita. Niitä voidaan löytää kodin ulkopuolella päivätöissä tai -hoidossa käyvien perheiden arkipäivistä 4–6: aamutoimet kotoa lähtemisen mahdollistamiseksi, kotiin paluu ja asettautuminen kotiin, yhteinen tekeminen, lasten nukkumaan laittaminen, aikuisten aika ja nukkumaan laittautuminen (ks. sekvenssien kuvauksista tarkemmin Korvela, 2003). Päivän sekvenssirakenne on kulttuurisesti muovautunut. Sekvenssirakenne voidaan nähdä eräänlaisena päivän tukirakenteena, joka tuo arkipäiviin tuttuuden eli toistuvuuden. Kunkin sekvenssin sisällä on paljon perhekohtaisia eroavuuksia siinä, mitkä teot tuottavat kunkin sekvenssin, mutta sekvenssien nimen kuvaama perusohjelma on samantyyppinen samassa kulttuurissa samanlaista perhevaihetta elävissä perheissä. (Korvela, 2003.)

Idea sekvensseistä muokkautui sekvenssikartaksi (kuvio 4). Empiirisen analyysin avulla aineistolähtöisesti löydetyt sekvenssit käännettiin sekvenssikartassa välineeksi, jonka avulla rakennetaan vuorokauden perusrakenne, johon sekvenssien perhekohtaiset sisällöt voidaan sovittaa yhdessä

Kuvio 4. Esimerkki sekvenssikartasta

	MAANANTAI	TIISTAI	KESKIVIikko	TORSTAI	PERJANTAI	LAUANTAI	SUNNUNTAI
Aamu	7.00 7.15 8-14	X 8.00 8.15 9-13	7.00 7.15 8-13	X 6.00 6.15 7-13	8.00 8.15 9-14	Karkkipäivä Piiiretyt	Uimaan
Päivä	14-15 15-15.30 15.30 16-17	13-14 14-14.30 15.30 16-17	Työkäri 13-14 14-14.30 15.30	Saita sossuun! 15.30 Äidin jumppa 15.30	isälle 15.00	15.00 Synttärit	
Iltä	17.00 20.00 Lihapullat	17.00 20.00 Spagetti	17.00 20.00 Salaafti	17.00 20.00 Pattarua	17.00 21.00 PIZZA	(Ruok- syys- reitit) SAUNA 21.00	17.00 20.00 Hernekeitto

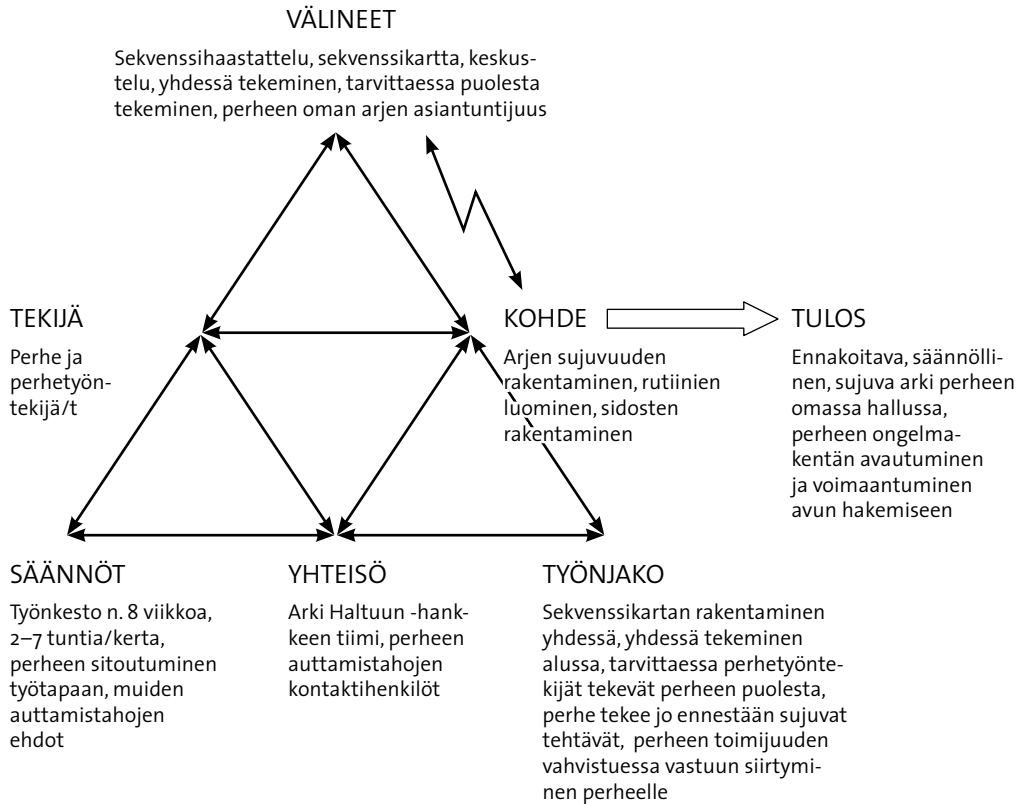
Väestöliitto
Arki haltuun- projekti

tuettavien perheiden kanssa. Tässä rakentamisessa lähtökohdaksi otetaan perheen lasten perustarpeet. Karttaan tulee sisällyttää lapsen ikätaso huomioiden riittävästi unta ja lepoa, riittävä määrä ruokailuja, ulkoilua, leikkiä ja vanhempien kanssa vietettävää ”syyliäikää”.

Kuten edellä todettiin, viime aikoina perhetyössä on ollut peruseriaatteena, että psykososiaalisella tuella ja yhteiskunnan palveluihin ohjaamisella yritetään helpottaa perheiden perusongelmien ratkaisemista ja siten vahvistaa perheiden arkea ja lasten hyvinvointia (Kuronen & Lahtinen, 2011, s. 74–77). Arki Haltuun -hankkeessa lähtökohtana oli kääntää asetelma toisinpäin: tavoitteena on sekvenssimenetelmällä saada ensin arki sujumaan, mikä puolestaan saa vanhemmissa aikaan voimaantumista lähteä hakemaan apua niihin vaikeammin ratkaistaviin ongelmiin. Uuden välineen tuominen toimintaan muuttaa toiminnan kohdetta ja sen myötä koko toimintajärjestelmää.

Arki Haltuun -perhetyön kehittämishankkeessa pyrittiin muuttamaan perhetyön vallitsevia käytäntöjä. Uudessa työtavassa, sekvenssimenetelmässä, työskentelyn kohteena on arjen rakenteen eli vuorokausi- ja viikkorytmin jäsentäminen, arjen sujuvuuden rakentaminen ja säännönmukaisuutta tuovien rutiinien luominen sekvenssikartan avulla (kuvio 5). Keskeisenä tavoitteena työtavassa on ajalehtivan arjen ankkuroiminen ympäröivään yhteiskuntaan ja lähiympäristön toimintoihin päivärytmiä ja kodin ulkopuolelle suuntautuvia sidoksia rakentamalla. Joskus perhetilanne saat-

Kuvio 5. Perhetyö Arki Haltuun -hankkeessa kehitetyllä sekvenssimenetelmällä

taa edellyttää jopa päinvastaista eli kodin ulkopuolelle suuntautuvien sidosten vähentämistä, mikäli yhteydet sitovat liikaa perheenjäsenten voimavaroja ja häiritsevät perheen tilanteen eheyttämistä.

Sekvenssihaastattelun ja -kartan työstämisen yhteydessä käytävät keskustelut kohdistuvat ensisijaisesti arjen rutiineihin ja niiden järjestämiseen sekvenssikartan avulla. Näiden keskustelujen lomassa nousee esiin myös perheen ongelmalliseksi kokemia asioita ja henkisen tuen tarvetta. Mikäli tällaisia asioita nousee esiin, toki työntekijä kuuntelee asiakasta ja antaa tukea, mutta näiden asioiden esiin nostaminen ei ole keskustelun ensisijainen tehtävä. Keskustelujen avulla saadaan esiin myös perheen oman arjen asiantuntijuutta, joka otetaan keskeiseksi voimavaraksi arjen rakentamisessa ja yhdessä toimimisessa. Tämä on ensisijaisen tärkeää, jotta perheiden arjesta saadaan yhdessä rakennettua ja räätälöityä perheelle itselleen tunnistettavaa arkea ylhäältä tulevan valmiin mallin sijasta. Tällöin perheen on helpompi sitoutua uuteen päivärytmiin.

Sekvenssikarttatyöskentelyn lisäksi perheitä autetaan toimimalla yhdessä jokapäiväisten rutiinien muodostamisessa ja vahvistamisessa. Perheen konkreettinen tukeminen arjen tehtävissä ja niihin liittyvissä siirtymissä auttaa arjen muutoksen konkreettisessa aikaansaamisessa. Työskentelyssä korostetaan asiakkaan omien voimavarojen tunnistamista ja käyttöä. Tämän lisäksi perheitä autetaan purkamalla kodissa mahdollisesti ilmenevää tavara-, pyykki- ynnä muuta kaaosta, jonka järjestämiseen perheellä itsellään ei ole ollut voimavaroja. Joskus kaaoksen purkamisessa on tarpeen yhdessä tekemisen sijasta tehdä asioita jopa perheen puolesta, jotta tavaroiden kasautumisen kierre saadaan katkaistua. Kaaoksen purkaminen selkeyttää kotia ja mahdollistaa sen, että perheiden vähäisiä voimavaroja jaksetaan jatkossa suunnata paremmin tavanomaisen järjestyksen ylläpitoon.

5 Arki Haltuun -hankkeen toteutus ja uusi toimintamalli

Ekspansiivisen oppimisen syklin viimeisessä vaiheessa uutta toimintamallia kokeillaan käytännössä. Uuden, aikaisemmasta poikkeavaan logiikkaan perustuvan toimintakonseptin kehittämisessä törmätään vanhan periaatteen mukaisiin toimintamalleihin ja toisaalta myös uuden konseptin keskenäisyyteen. Uusi toimintakäytäntö saa vähitellen muotonsa ja vakiintuu, kun työyhteisön jäsenet ratkovat uuden ja vanhan logiikan välisistä ristiriidoista syntyviä epäselvyyksiä ja pulmatilanteita. (Engeström, 1995.)

Arki Haltuun -hanke käynnistyi vuonna 2007 ja päättyi vuoden 2010 lopussa. Jotta edellä esitettyä mallinnusta voitiin lähteä kehittämään perheiden kanssa työskennellessä tarkoituksenmukaisella tavalla, Arki Haltuun -hankkeessa muun muassa tutustuttiin muihin käytössä oleviin intensiivisiin perhetyön toimintamalleihin. Hanketta alettiin heti markkinoida pääkaupunkiseudun perhekeskuksiin ja sosiaaliasemille. Tavoitteena oli saada asiakasperheet jonkin yhteistyökumppanin kautta, jotta saataisiin ulkopuolisten toimijoiden palautetta ja kehittämisehdotuksia sekvenssimenetelmän toimivuudesta välittömästi. (Jonsson, 2006; Kupiainen & Holmberg, 2011.) Sekvenssimenetelmän keskeisenä kehittämiskontekstina oli perheiden kanssa työskenteleminen menetelmää käyttämällä ja kokeilemalla. Tämän lisäksi menetelmää kehitettiin myös hankkeen työntekijöiden keskinäisissä viikottaisissa tiimipalaverissa ja hankkeen ohjausryhmän kokouksissa.

Kehittämishankkeen aikana perhetyötä tehtiin 30 perheessä. Asiakasperheet edustivat kymmentä eri kansalaisuutta. Lasten ikä vaihteli vastasyntyneestä teini-ikäisiin. Työskentely vietiin päätökseen 22 perheessä; kahdeksassa perheessä perhetyö lopetettiin työskentelyjakson aikana perhetilanteissa tapahtuneiden akuuttien muutosten vuoksi. Kotikäynnit sovittiin sellaisiin vuorokaudenaikoihin, jolloin perhe tarvitsi käytännön tu-

kea, esimerkiksi kotoa päiväkotiin tai kouluun lähtemisen yhteydessä tai illalla nukkumaan laittautumisen aikaan. Työskentelyn kokonaisaika sovittiin perheen kanssa noin kahden kuukauden mittaiseksi intensiivijaksoksi. Kotikäyntejä tehtiin 8–21 käyntikertaa niissä perheissä, joissa työskentely vietiin loppuun saakka. Osa yhteistyökumppaneista ja perheistä toivoi pidempää työskentelyjaksoa, mutta kehittämishankkeessa haluttiin rajata työskentelyaikaa yhdessä perheessä, jotta hankkeen aikana olisi mahdollista saada kokemusta monista erilaisista perheistä ja perhetilanteista mahdollisimman paljon. (Kupiainen & Holmberg, 2011.)

Perhetyötä tehtiin niin pariskuntien kuin yhden vanhemman perheissä ja sekä työssäkäyvien että toimeentulotuen varassa elävien perheiden kanssa. Vanhemmat olivat joissakin perheissä menettäneet auktoriteetti-asemansa suhteessa lapsiinsa. Lapsilla oli tarvetta rajojen asettamiseen tai koulunkäynnin tukemiseen ja säännöllisen vuorokausirytmien opetteluun. Perhetyöntekijät kohtasivat perheissä myös talousvaikeuksia, perheväkivaltaa tai sen uhkaa, alkoholin käyttöä, masennusta, tavarain hamstraamista, kodin ajautumista kaaokseen, epäsäännöllistä vuorokausirytmää, vanhemmuuden tukemisen tarvetta sekä suomalaisen yhteiskunnan ja asiointikulttuurin tuntemisen puutteen tuomia vaikeuksia.

Työskentelyprosessi sisälsi kaikissa perheissä kolme vaihetta: projektin aloittaminen, varsinainen työskentely kotikäynneillä projektin keskivaiheilla ja projektin lopettaminen (Sekki, 2010; Sekki, 2011a; vrt. Korvela, 2011; Nurminen, 2011). Työskentely käynnistettiin kussakin perheessä aloitusneuvottelulla, jossa oli mukana perheenjäsenten ja hankkeen perhetyöntekijöiden lisäksi perheen aiempien tai nykyisten auttamistahojen edustajia. Perheen projektin jälkeistä aikaa ajatellen esimerkiksi sosiaalityöntekijän läsnäolo neuvotteluissa oli olennaista. Aloitusneuvottelussa oli tärkeää sopia, ketkä henkilöt kuuluvat työskentelyn piiriin. Esimerkiksi perheen elämään aktiivisesti osallistuvien isovanhempien on hyvä olla tietoisia perheeseen tehtävästä interventtiosta. Aloitusneuvottelun tavoitteena oli kartoittaa perheen tilannetta kaikkien osapuolien näkökulmasta eli missä asioissa perhe tarvitsee apua arjen sujuvuuden lisäämiseksi. Perheen näkemyksiä asiasta kuultiin, mutta viranomaisten mukana oleminen toi tavoiteltavalle arjelle tietyn vähimmäisvaatimuksen.

Aloitusneuvottelun jälkeisen ensimmäisen kotikäynnin tarkoituksena on yleensä tutustuminen, pohjan rakentaminen luottamukselliselle suhteelle. Perheenjäsenten tulee saada tunne siitä, että he tulevat kuulluiksi ja ovat keskeisessä asemassa jonkin perhettä koskevan muutoksen suunnittelussa. Työskentely alkoi perheen nykyisen päivärytmien selvittämällä. (Kupiainen & Holmberg, 2011.)

Nykyisen päivärytmien selvittämiseksi käydyn keskustelun, sekvenssihaastattelun, perusteella perhetyöntekijät hahmottelivat seuraavalle kotikäynnille perheen sekvenssikartasta ensimmäisen version. Karttaa täydennettiin: siihen merkittiin perheelle keskeisiä asioita, joiden sujumisessa oli

ollut ongelmia, kuten vaatehuolto, kodin puhtaanapito, lasten ulkoilu, perheen yhteinen aika tai erilaisten asioiden hoitaminen. Ongelmat liittyivät usein myös niin kutsuttuihin siirtymävaiheisiin, kuten kotoa ajoissa lähtemiseen tai nukkumaan menemiseen (vrt. Korvela, 2003). Sekvenssikartta tuo näkyväksi kodin erilaiset tekemiset ja perheenjäsenten tarpeet sekä perheelle itselleen että perhetyöntekijöille. Tämän jälkeen alettiin yhdessä perheen kanssa muokata karttaan tavoiteltavaa päivärytmiä. Kartta eli ja muokkautui työskentelyn edetessä perheen tarpeita vastaavaksi. Työskentelyn painopisteiden mukaan jokaiselle perheenjäsenelle voitiin tehdä oma sekvenssikartta.

Kullakin kotikäynnillä suunniteltiin aina, mihin työskentely kohdistuu seuraavalla kotikäynnillä ja mitä perheen on hyvä tehdä kotikäyntien välillä. Sekvenssikartta toimi kotikäynneillä keskustelun avaajana siitä, mitä perheessä oli tapahtunut tai tehty kotikäyntien välissä tai miksi karttaan merkittyä asiaa ei ollut tehty. Se oli myös työväline perhetyöntekijälle haasteellisessa perhetyössä. Hankkeen tärkeä työmuoto oli yhdessä tekeminen. Perhettä ei syyllistetty tekemättömistä töistä, vaan pyykkikaaosta tai tiskivuorta lähdettiin purkamaan asiakkaan kanssa yhdessä. Perhetyöntekijöiden toiminnallisuudella oli tärkeä merkitys perheen arkirutiinien opettelussa. Kotikäyntien perusrakenne muodostui pääasiassa perheen arjen jäsentämisestä, sekvenssikartan työstämisestä ja yhdessä tekemisestä. (Nurminen, 2011.)

Työskentelyn edetessä asiakkaalle tuli kaiken aikaa enemmän vastuuta kotikäyntien välissä toimimiseen. Työskentely perheessä ei edennyt suoraviivaisesti, laaditun suunnitelman mukaisesti, vaan perheen voimavarat vaikuttivat merkittävästi kotikäynneillä tehtäviin asioihin. Perheen jaksamista tarkkailtiin hankkeessa kaiken aikaa. Perheen arjen työstämistä pyrittiin jatkamaan vaikeinakin hetkinä. Joissakin perheissä työskentely jouduttiin lopettamaan perheen voimavarojen riittämättömyyden tai työskentelyyn sitoutumattomuuden vuoksi. (Nurminen, 2011; Sekki, 2011b.)

Työskentelyjakson keskivaiheilla järjestettiin välineuvottelu, jossa arviointiin perheen ja yhteistyötahojen kanssa siihen mennessä toteutunutta työskentelyjaksoa ja aikataulutettiin hankkeen loppuaika. Lopputyöskentelyn tavoitteita oli myös hyvä tarkentaa: oliko työskentelyn aikana mahdollisesti herännyt uusia tavoitteita, jotka lähtivät viemään työskentelyä uuteen suuntaan? Perheitä oli tärkeä valmistella hyvissä ajoin hankkeen loppumiseen ja selvittää perheen tuen tarve työskentelyjakson päättymisen jälkeen. Tuen tarvetta selvitettiin myös loppuneuvottelussa, jossa olivat mukana myös yhteistyötahojen edustajat. Ihannetilanne olisi tuen tarpeen väheneminen ja itsenäinen, tukimuodoista riippumaton elämä. (Nurminen, 2011.)

Uuden mallin käyttöönottoon liittyvät toiminnan kehityksen kolmannen asteen ristiriidat eli törmäykset uuden ja vanhan toimintatavan välillä (Engeström, 1995) olivat havaittavissa prosessin kuluessa. Hankkeen alkuvaiheessa jouduttiin sosiaalialan ammattilaisille perustelemaan, kuinka

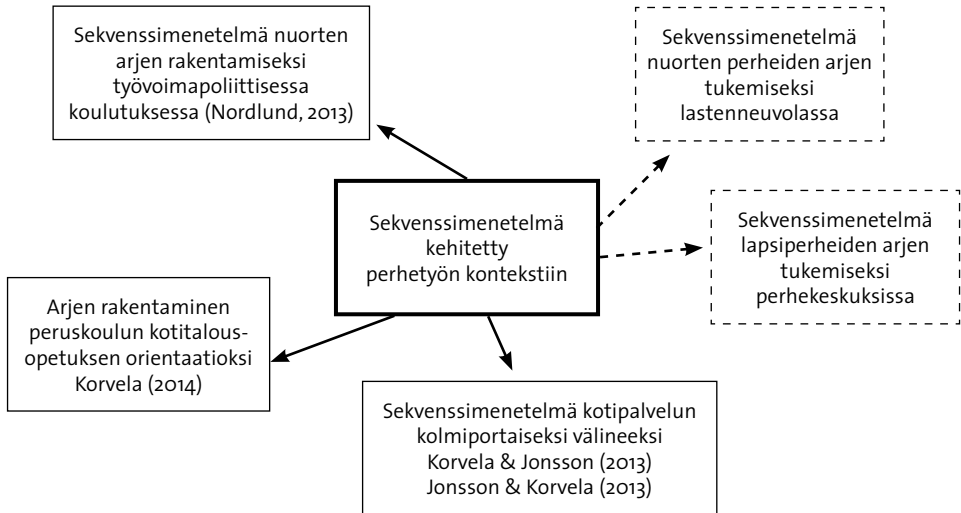
kyseinen työtapa eroaa vallitsevista käytännöistä. Sekvenssimenetelmä on lähtökohdiltaan arkisten asioiden ajalliseen rytmittämiseen keskittyvä, toiminnallinen, ei ongelma-keskeinen työtapa. Se kehitettiin nimenomaan perhetyön kontekstissa eikä alkuperäisesti muihin tarkoituksiin, kuten on Kurosen ja Lahtisen (2011, s. 76) mukaan tavanomaista useimpien perhetyömenetelmien kohdalla. Ristiriitoja ratkomalla uusi malli muuttui uudeksi käytännöksi. Käyttöönotto oli intensiivistä uuden luomisen vaihetta. Sen aikana uusi toimintamalli laajeni, vakiintui ja alkoi versoa.

6 Johtopäätökset – uuden käytännön laajentaminen

Tässä artikkelissa on analysoitu ajalehtivan arjen ilmiön tunnistamisen, teoreettisen mallintamisen sekä uuden perhetyömenetelmän kehittämisen prosessi. Menetelmän avulla ajalehtivaa arkea elävän perheen arkitoimintaa saadaan kehitettyä ennakoitavammaksi arjeksi. Hankkeen yhteistyökumppaneina toimineiden lastensuojelun sosiaalityöntekijöiden mukaan toimintatapa tuotti toivottuja tuloksia: perheiden arki jäsenyi ja muuttui paremmin hallittavaksi, vanhemmuus vahvistui ja lasten tarpeet otettiin perheissä aikaisempaa paremmin huomioon (Lönnerberg, 2010). Uuden, toimivaksi ja tehokkaaksi todetun perhetyömenetelmän kehittämisen kriittisin kysymys on, unohtuuko menetelmä kehittämishankkeen päättymisen jälkeen vai vakiintuuko työtapa tässä tapauksessa Väestöliiton toiminnan ulkopuolelle. Yhteiskunnallinen tilanne ei ole kovin otollinen uuden menetelmän juurruttamiselle julkisiin sosiaalipalveluihin, koska taloudellisten resurssien niukkenemisen vuoksi sosiaalityöntekijät ovat ylikuormitettuja eivätkä siten aina ehdi perehtyä uusiin innovaatioihin ja työn kehittämiseen. Perhetyöhön suuntautuvien opiskelijoiden koulutusta ja perhetyötä tekevien työntekijöiden täydennyskoulutusta tulisikin suunnata niin, että asiakkaiden arjen käytäntöjen kokonaisvaltainen ymmärtäminen laajenisi.

Toisaalta menetelmä on lähtenyt ekspansoitumaan eri toimintakonteksteihin sisällön tai näkökulman laajentamisen osalta (kuviokuva 6). Sekvenssimenetelmästä on luonnosteltu orientaatioita uudenlaiseksi kotipalveluksi, jossa voidaan erottaa kolme eri tasoa: 1) sijaistaminen, 2) arjen tukeminen ja 3) arjen rakentaminen (Jonsson & Korvela, 2013, s. 31; Korvela & Jonsson, 2013). Työskentelyn pohjana on asiakasperheiden arjen rakenteiden tunnistaminen. Mikäli perheen arjesta löytyy sekvenssirakenne, työntekijän tehtävänä on perheen vanhempaa sijaistaessaan pitää yllä perheen päivärytmiä. Mikäli arjen rakenne on pääpiirteittäin olemassa, mutta perheen vanhempien toimijuus on hetkellisesti heikentynyt, tuetaan toimijuuden vahvistamista ja autetaan arjen rutiineissa. Mikäli arjen rakenne puuttuu, työntekijä auttaa perhettä luomaan arkea koossapitävän rakenteen ja auttaa yhdessä tekemällä rutiinien luomisessa ja vakiinnuttamisessa. (Jonsson & Korvela, 2013, s. 31–36.)

Kuvio 6. Sekvenssimenetelmän laajeneminen erilaisiin konteksteihin

Korvela (2014) on hahmotellut arjen rakentamisesta ja sekvenssimenetelmästä peruskoulun kotitalousopetukseen uutta lähestymistapaa, jota nimitetään arjen rakentamisen lähestymistavaksi. Lähestymistavassa opetellaan arjen kokonaisuuden ymmärtämistä ja hahmottamista, suunnitellaan päivä- ja viikkorytmejä, pohditaan yhdessä niihin liittyviä rutiineja ja niiden tilannekohtaista arvottamista, luodaan erilaisia rutiineja, pohditaan oikeudenmukaisen työnjaon laatimista sekä opetellaan yhdessä tekemistä. Vaikka yhteiskunnassamme vallitsevan arkirytmien noudattaminen on yhteiskunnassa kiinnipitävä ja syrjäytymistä ehkäisevä tekijä, tehtävä avaa mahdollisuuden pohtia kriittisesti oppilaiden kanssa yhteiskuntamme rakenteita ja niiden hyviä sekä kehitettäviä puolia. Tehtävä avaa myös mahdollisuuden aktivoida oppilaiden yhteiskuntaa rakentavan ja kehittävän asenteen passiivisen vastaanottajan ja sopeutujan sijasta.

Menetelmästä suunnitellaan nuorten arjen rakentamisen välinettä työvoimapolitiittiseen koulutukseen ja ohjaukseen (Nordlund, 2013). Menetelmällä olisi hyviä sovellusmahdollisuuksia myös nuorten perheiden arjen tukemiseen lastenneuvolatyön yhteydessä ja perhekeskusten kautta organisoituna. Menetelemällä on sovellusarvoa myös mielenterveyskuntoutujien arjen tukemisessa, mistä saatiin jo Arki Haltuun -hankkeessa arvokasta kokemusta. Menetelmästä voisi kehittää edelleen erilaisia oma-apuvälineitä oman aikataulun rytmittämisen tukemiseksi ja arkea kuormittavien tekemisten priorisoimiseksi tarkoituksenmukaisella tavalla. Tällaiset välineet voisivat toimia joustavasti myös verkko- tai mobiilisovelluksina.

Ekspansoitumista voi helpottaa yhteiskunnallisessa keskustelussa viime aikoina esiintynyt käänne, jossa suositellaan perhetyökäytäntöjen muuttamista keskustelusta enemmän konkreettiseen tukemiseen ja tekemiseen (ks. esim. Rimpelä; 2008, Lahtinen, 2008; Kuronen & Lahtinen, 2011). Kun uusi toimintakonsepti vakiintuu ja yleistyy, toimijat törmäävät yhä enemmän häiriöihin ja vaikeuksiin, jotka aiheutuvat omaksutun uuden toimintatavan ja ympäröivien tahojen toimintatapojen yhteensopimattomuudesta. Uusi toimintakonsepti vakiintuu vasta, jos nämäkin risitiriidat kyetään ylittämään. Se edellyttää, että toimintaan sidoksissa olevien yhteisöjen kanssa kehitetään uudenlaista yhteistoimintaa sekä uusia yhteisiä välineitä ja pelisääntöjä. (Engeström, 1995.) Näistä vaikeuksista huolimatta uuden menetelmän käyttöönottoa ei pitäisi aristella, koska asiakkaan elämäntilanteen kohtaava menetelmä helpottaa työskentelyä kokonaisuudessaan.

LÄHTEET

- ANTTONEN, A. (2009). Hoivan yhteiskunnallistuminen ja politisoituminen. Teoksessa A. Anttonen, H. Valokivi & M. Zechner (toim.), *Hoiva. Tutkimus, politiikka ja arki* (s. 54–98). Tampere: Vastapaino.
- ENGESTRÖM, Y. (1987). *Learning by Expanding: An Activity-Theoretical Approach to Developmental Research*. Helsinki: Orienta-konsultit.
- ENGESTRÖM, Y. (1995). *Kehittävä työntutkimus: perusteita, tuloksia ja haasteita*. Hallinnon kehittämiskeskus. Helsinki: Painatuskeskus.
- ENGESTRÖM, Y. (2004). *Ekspansiivinen oppiminen ja yhteiskehittely työssä*. Tampere: Vastapaino.
- ENGESTRÖM, Y., NIEMELÄ, A.-L., NUMMIJOKI, J. & NYMAN, J. (2009). Kotihoito murroksessa. Teoksessa Teoksessa Y. Engeström, A.-M. Niemelä, J. Nummijoki & J. Nyman (toim.), *Lupaava kotihoito. Uusia toimintamalleja vanhustyöhön* (s. 11–24). Jyväskylä: PS-kustannus.
- FORSBERG, H. (1998). *Perheen ja lapsen tähden. Etnografia kahdesta lastensuojelun asiantuntijakulttuurista*. Helsinki: Lastensuojelun keskusliitto.
- FÄGEL, S., M. JONSSON, P. KORVELA, & A. KUPIAINEN (toim.) (2011). *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä*. Helsinki: Väestöliitto.
- HEINO, L. (2011). Keskellä arjen kaaosta. Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 19–41). Helsinki: Väestöliitto.
- HEINO, T. (2008). *Lastensuojelun avohuolto ja perhetyö: kehitys, nykytila, haasteet ja kehittämisehdotukset* (Työpapereita 9/2008). Helsinki: Stakes.
- HEINO, T., BERG, K., & HURTIG, J. (2000). *Perhetyön ilo ja hämmennys. Lastensuojelun perhetyömuotojen esittelyä ja jäsenyyksiä*. Helsinki: Stakes.
- HIETALA, M. (1991). Kotisisar äidin sijaisena. Teoksessa *Perheen puolesta*. Helsinki: Väestöliitto.
- HURTIG, J. (2003). *Lasta suojelemassa - etnografia lasten paikan rakentumisesta lastensuojelun perhetyön käytännöissä* (Acta Universitatis Lapponiensis 60). Väitöskirja. Yhteiskuntatieteiden tiedekunta. Rovaniemi: Lapin yliopisto.
- JONSSON, M. (2006). *Perhetyö, arki ja sekvenssit. Raportti Arki Haltuun kehittämishankkeesta*. Opinnäytetyö, ylempi AMK-tutkinto. Järvenpää: Diakonia-ammattikorkeakoulu.
- JONSSON, M. (2011). Oven takana. Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 7–10). Helsinki: Väestöliitto.

- JONSSON, M., & KORVELA, P. (2013). Kotipalvelua lapsiperheisiin – oikeanlaatuinen apu oikeaan tarpeeseen on ennalta ehkäisevää työtä. Teoksessa J. Syrjälä & R. Åberg (toim.), *Vuosikirja 2012 – Rohkeasti elämässä* (s. 31–37). Helsinki: Väestöliitto.
- JÄRVINEN, R., LANKINEN, A., TAAJAMO, T., VEISTILÄ, M., & VIROLAINEN, A. (2007). *Perheen parhaaksi. Perhetyön arkea*. Helsinki: Edita.
- Kansanterveyslaki (1972). Haettu 31.10.2013 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1972/19720066>
- KORVELA, P. (2003). *Yhdessä ja erikseen – perheenjäsenten kotona olemisen ja tekemisen dynamiikka* (Tutkimuksia 128). Helsinki: Stakes.
- KORVELA, P. (2011). Arki, päivärytmi ja sekvenssit: Miten käsitteellistää arkea ja kotia? Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 219–223). Helsinki: Väestöliitto.
- KORVELA, P. (2014). Ajelehtivasta arjesta – arjen rakentamiseen. Miten opettaa arjen kokonaisuuden rakentamista peruskoulun kotitalousopetuksessa? Teoksessa H. Kuusisaari & L. Käyhkö (toim.), *Tutki, kehitä, kehity – kotitalous yhteiskunnallisena oppiaineena*.
- KORVELA, P., & JONSSON, M. (2013). Structure of Everyday Activities to the Focus of Home Care Service – A New Interpretation of the Content and Methods. A paper prepared for the COFACE seminar on Vulnerable families – What Europe can do? Feb. 4–5, 2013 in Dublin, Ireland.
- KUPIAINEN, A., & HOLMBERG, M. (2011). Arki haltuun sekvenssimenetelmällä. Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 43–63). Helsinki: Väestöliitto.
- KURONEN, M., & LAHTINEN, P. (2011). Supporting families: the role of family work in child welfare. Teoksessa H. Forsberg & T. Kröger (toim.), *Social Work and Child Welfare Politics. Through Nordic lenses* (s. 65–81). Bristol: Policy Press.
- LAHTINEN, P. (2008). *Perhetyön menetelmät opiskelijoiden teksteissä. Tutkimus perhetyön opiskelijoiden menetelmävauksista*. Lapsi- ja nuorisososiaalityön ammatillinen lisensiaatin tutkimus. Jyväskylän yliopisto, yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitos.
- Laki kunnallisesta kodinhoitoavusta (1966). Haettu 31.10.2013 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/smur/1966/19660675>
- Laki sosiaali- ja terveydenhuollon suunnittelusta ja valtionosuudesta (1982). Haettu 31.10.2013 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/1992/19920733>
- Lastensuojelulaki (2007). Haettu 31.10.2013 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/2007/20070417>
- LEIJALA, R. (2008). *Intensiiviperhetyö Vantaalla. Haasteena asiakkaan kiinnittyminen työskentelyyn*. Helsingin ammattikorkeakoulu Stadia. Sosionomin opinnäytetyö.
- LÖNNBERG, S. (2010). Perheen arki keskiössä. Sosiaalityöntekijät Arki Haltuun -hankkeen perhetyötä arvioimassa. Diakonia-ammattikorkeakoulu. Sosionomi AMK opinnäytetyö.
- NIEMELÄ, A.-L. (2006). *Kiire ja työn muutos. Tapaustutkimus kotipalvelutyöstä* (Kasvatustieteen laitoksen tutkimuksia 206). Väitöskirja. Helsingin yliopisto, käyttäytymistieteellinen tiedekunta.
- NIEMI, H. (toim.) (2002). *Mitä on Alvari-perhetyö* (Ensi- ja turvakotien liiton julkaisu 32). Helsinki: Ensi- ja turvakotien liitto.
- NORDLUND, A. (2013). *Toimenpiteiden kohteesta itsenäiseksi toimijaksi – työttömien nuorten arjen toimijuuden rakentuminen*. Helsingin yliopisto, opettajankoulutuslaitos, väitöskirjan tutkimussuunnitelma.
- NUPPONEN, R. & SIMONEN, L. (1983). *Kodinhoitajan tehostettu perhetyö. Valtakunnallisen kokeilun loppuraportti* (Mannerheimin Lastensuojeluliiton lapsiraportti A 41). Helsinki.
- NURMINEN, O. (2011). Tehdään yhdessä. Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 65–78). Helsinki: Väestöliitto.
- NÄTKIN, R. & VUORI, J. (2007). Perhetyön tieto ja kritiikki. Johdanto perhetyön muuttuvaan kenttään. Teoksessa J. Vuori & R. Nätkin (toim.), *Perhetyön tieto* (s. 7–38). Tampere: Vastapaino.
- OPH (2010). *Sosiaali- ja terveysalan perustutkinto, lähihoitaja*. Haettu 11.8.2011 osoitteesta http://www.oph.fi/download/124811_SoTe.pdf

- PALOLA, E., & PARPO, A. (2011). Kunnallista sopeutumisen politiikkaa. Teoksessa E. Palola & V. Karjalainen (toim.), *Sosiaalipolitiikka: hukassa vai uuden jäljillä?* (ss. 47–78). Helsinki: Terveysten ja hyvinvoinnin laitos.
- POIKELA, R. (2010). *Asiakassuunnitelma asiakaslähtöistä auttamista tavoitteellistamassa. Kohteen rakentamisen moniääninen menetelmä* (Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2010:5). Sosiaalityön väitöskirja. Helsingin yliopisto.
- RAIJAS, A. (2008). Arki keskittyy kotiin. Teoksessa M. Lammi & P. Timonen (toim.), *Koti – tehtävistä uusiin ihanteisiin*. (s. 118–131) (Kuluttajatutkimuskeskuksen kirjoja 4). Helsinki: Kuluttajatutkimuskeskus.
- RANTALA, K. & SULKUNEN, P. (toim.) (2006). *Projektiyhdistyksen kääntöpuolia*. Helsinki: Gaudeamus.
- REIJONEN, M. (toim.) (2005). *Voimaa perhetyöhön. Arjen tuki ja ammatilliset verkostot*. Jyväskylä: PS-kustannus.
- RIMPELÄ, M. (2008). Lasten ja nuorten hyvinvointi. Teoksessa P. Moisio, S. Karvonen, J. Simpura, & M. Heikkilä (toim.), *Suomalaisten hyvinvointi 2008* (s. 62–74). Helsinki: Stakes.
- SATKA, M. (1994). Hyvinvointivaltion rakentajat. Teoksessa J. Jaakkola, P. Pulma, M. Satka & K. Urponen (toim.), *Armeliaisuus, yhteisöapu, sosiaaliturva. Suomalaisen sosiaalisen turvan historia* (s. 301–330). Helsinki: Sosiaaliturvan keskusliitto.
- SEKKI, S. (2010). *Arjen rakentaminen ja keskustelualoitteet kotikäynneillä Väestöliiton Arki Haltuun -hankkeessa*. Helsingin yliopisto, opettajankoulutuslaitos. Kotitaloustieteen pro gradu -tutkielma.
- SEKKI, S. (2011a). Arjen rakentaminen keskustelualoitteiden kuvaamana. Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 79–120). Helsinki: Väestöliitto.
- SEKKI, S. (2011b). Arjen voimavarojen haltuunotto. Teoksessa S. Fågel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 149–167). Helsinki: Väestöliitto.
- SIMONEN, L. (1986). Naisten huolenpityö ja kodinhoitajan ammatti. Teoksessa L. Rantalaiho (toim.), *Miesten tiede, naisten puuhut: Yhteiskuntatieteen kritiikkiä naisen työn näkökulmasta*. Tampere: Vastapaino.
- Sosiaalihuoltolaki (1982). Haettu 31.10.2013 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1982/19820710>
- TAAJAMO, T. (2006). Perhetyö lähihoitajan työkenttänä. Teoksessa A. Häkkä, H. Kuokkanen & A. Virolainen (toim.), *Lapsen parhaaksi. Lähihoitaja varhaiskasvattajana*. Helsinki: Edita Prima.
- TOIKKO, T. (2005). *Sosiaalityön ideat. Johdatus sosiaalityön historiaan*. Tampere: Vastapaino.
- TUOMI-GRÖHN, T., & ENGSTRÖM, Y. (toim.) (2002). *Koulun ja työn rajavyöhykkeellä. Uusia työssä oppimisen mahdollisuuksia*. Helsinki: Yliopistopaino.
- UUSIMÄKI, M. (2005). *Perhetyötäkö kaikki?* Pohjois-Suomen sosiaalialan osaamiskeskuksen julkaisusarja 20. Oulu: Pohjois-Suomen sosiaalialan osaamiskeskus.
- VUORIKOSKI, M. (1999). *Sosiaalityön professionaalistuminen ja koulutus* (Acta Universitatis Tamperensis 687). Väitöskirja. Tampereen yliopisto, kasvatustieteen laitos.